

Universitätsbibliothek Paderborn

**Origines Benedictinae, Siue Illvstrivm Coenobiorvm Ord.
S. Benedicti, Nigrorvm Monachorvm, Per Italiam,
Hispaniam, Galliam, Germaniam, Poloniam, Belgium,
Britanniam, aliasque Prouincias. Exordia Ac ...**

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1614

Cluniacensis ordo & monasterium, in d. Matisconensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11261

les; à quo Comite illustrissima familia Gironum genus suum dicit.

Monasterium S. Bartholomei de Medina del Campo: Cuius loci Prior gaudet titulo Abbatis. In eo loco visitur imago Christi crucifixi, & frequentatur magna cum deuotione populi. Monasterium S. Mancij qui fuit discipulus Christi ut traditur, & ibidem quiescit.

Monasterium S. Salvatoris de Nogal olim Abbatia nunc Prioratus. Fundatrix fuit illustris matrona Eluira Sanchez Era 1001. Ex hoc monasterio Nogalensi assumpti sunt primi monachi ad fundandum monasterium Ordinis S. Benedicti in urbe Vallisoletana petente Ioanne illius nominis primo Rege, & mittente Ioanne Abate de Sagagun. Vallisoletanum istud monasterium nunc est caput totius congregationis reformatæ in regno Castellæ. Ita Prudentius Sandouallius prima parte fundationum monasteriorum Benedictinorum in Hispania.

CAPVT L.

*Cluniacensis ordo & monasterium, in d. Mati-
sconensi.*

DE Abbatia Cluniacensis origine sic legitur in Chronico Cluniacensi: Monasterij Cluniacensis primus fundator fuit Guarinus alias Gerinus, Comes Cabilonensis & Matisconensis, regnante Ludouico Pio Caroli Ma-

gnipi-

gni filio circiter annum 820. quod postea ab Hungaris deuastatum, à Guilielmo Aquitoniæ Duce restauratum fuit. Aiunt autem istam Guilielmi fundationem siue instaurationem toto orbe celeberrimam, factam fuisse anno 610. ipsumque in illo suo monasterio Bernonem primum Cœnobiam locasse; postea Guilielmum obiisse anno 918, sepultumque in Basilica S. Iuliani Biturigibus. Facillimè verò quisque sibi persuasum habebit Guarinum illic commemoratum eumdein esse qui Vvarinus à Genebrardo in Chronico dicitur: & is certè annis centum Ducentum Aquitanicum præcessit. Addunt autem Petrum Venerabilem creatum Abbatem nonum an. 1122. ætatis suæ anno 28. & defunctum esse anno 1157. Ceterum veteres ordine Abbates; si numerantur. Primus legitur Berño, secundus S. Odō; ille sub annum 895. hic ab anno 913. tertius Adamarus ab anno 938. quartus S. Māiolus, & quintus S. Odilo ad annum 993. per annos 56. sextus S. Hugo ex familia Principum Belliocensium anno 1109. septimus Pontius; octauus Hugo 11. nonus Petrus Venerabilis: decimus Hugo

III. &c.

{:o:}

